

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 279/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Segeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 96/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2015 doručená sťažnosť (na poštovú prepravu podaná 2. februára 2015) [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“; spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 96/2012.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že *„majú postavenie navrhovateľov v kompenzačnom konaní na zaplatenie odškodného nemajetkovej ujmy za prietahy zavinené vyšetrovateľmi PZ – Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. v trestnom konaní vedenom od r. 2004 pod č. p. ČVS: ORP-214/2-OVK-B5-2004 – kvalifikovane skonštatované Okresnou prokuratúrou Bratislava V, Krajskou prokuratúrou v Bratislave, Generálnou prokuratúrou SR voči Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom vnútra SR vedenom pôvodne od 09.03.2011 na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 25 C 38/2011 a následne na Okresnom súde Bratislava V pod č. k. 50 C 96/2012, ergo sťažovatelia preukázateľne splnili kumulatívne podmienky na priznanie odškodnenia – nemajetkovej ujmy za prietahy za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z., o čom mohol porušovateľ rozhodnúť vyslovene na JEDNO pojednávanie, nakoľko nemajetková ujmu sťažovatelia nemusia pracne preukazovať...*

Okresný súd Bratislava I vo veci nekonal, bol nečinný. Prípisom zo dňa 05.04.2012 postúpil spis Okresnému súdu Bratislava V...

Krajský súd v Bratislave listom zo dňa 01. 08. 2012 Spr. 2165/2012 vyhodnotil sťažnosť sťažovateľov na prietahy adresovanú predsedníčke Okresného súdu Bratislava I ako dôvodnú...

Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V pod č. k. 50 C 96/2012 je od 15.05.2012 stále v nerozhodnutom stave – stav neistoty sťažovateľov o výsledok konania o odškodnení nemajetkovej ujmy za prietahy v trestnom konaní naďalej trvá aj v čase podania tejto ústavnej sťažnosti.

Majú zato a tvrdia, že postupom Okresného súdu Bratislava V ako aj tomu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Bratislava I od 09.03.2011 došlo k porušeniu ich základných práv – práva na prerokovanie kompenzačnej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie kompenzačnej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru...

Sťažovatelia k neefektívnemu a nesúrodému, nekoncentrovanému konaniu porušovateľa a ani Okresného súdu Bratislava I neprispeli...

Stav právnej neistoty sťažovateľov o výsledok kompenzačného konania stále trvá a to už takmer 4 roky, čo nie je nesúladne s konštantnou judikatúrou ESLP.

Vec je dľa sťažovateľov po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá. Najmä ak sťažovatelia hodnoverne preukázali súdu splnenie kumulatívnych podmienok k priznaniu odškodnenia za priedahy v trestnej veci za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z., na ktorých sa taktiež nepodieľali.

Vec má pre sťažovateľov mimoriadny význam.“.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v kompenzačnom konaní č. k. 50 C 96/2012 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava V sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k. 50 C 96/2012 konal.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 4.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 4.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 279,66 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

6. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 279,66 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 96/2012.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Podľa zistenia ústavného súdu namietané konanie na okresnom súde bolo skončené rozsudkom č. k. 50 C 96/2012-312. Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní 5. februára 2015, na ktorom bol prítomný sťažovateľ. Sťažovatelia sa na ústavný súd obrátili so svojou sťažnosťou doručenou 4. februára 2015, t. j. v čase, keď sťažovateľom bolo nesporne známe, že 5. februára 2015 sa uskutoční pojednávanie v ich veci. Na tomto mieste ústavný súd konštatuje, že ak by jediným cieľom sťažovateľov bola len snaha urýchleného skončenie sporu, s podávaním sťažnosti na ústavný súd by vyčkali do pojednávania nariadeného na 5. február 2015. A až po bezvýslednom priebehu tohto pojednávania by sa so sťažnosťou obrátili na ústavný súd. O to viac, že podľa zistenia ústavného súdu sa sťažovateľka z 10 nariadených pojednávaní nezúčastnila deviatich (neprítomnosť ospravedlňovala rodinnými alebo pracovnými dôvodmi). Aj sťažovateľ bol prítomný len na šiestich pojednávaniach.

Napriek tomu sťažovatelia podali deň pred záverečným pojednávaním sťažnosť na prieťahy v namietanom konaní. Ústavný súd konštatuje, že v tomto štádiu konania porušenie označených práv na všeobecnom súde, ktorého označili za účastníka konania, už netrvá a konanie o ich sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy a k právu zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015